

førelse, men om de Vanskeligheder, som Udførelsen i Praksis gav Anledning til. Derfor mener jeg, at naar dette Spørgsmaal nu paa ny ønskes optaget, skal det kun være den Side af Sagen: paa hvilken Maade lader en saadan Forsikringstanke sig kombinere med en Aldersstøtte, hvilende paa faste Takster, og paa hvilken Maade lader denne Kombination sig udføre i Praksis, saaledes at man, inden alt for lang Tid er gaaet, kunde gøre ogsaa Forsikringsiden af denne Sag virksom? Jeg har i det høje Folketing udtalt, at det er min Hensigt, naar dette Lovforslag er gennemført, at nedsætte et Udvalg bestaaende af forsikringskyndige og særlig da saadanne, som er kyndige i Forsikringsvæsenets praktiske Udførelse, for at overveje, i hvilket Omfang man kunde tænke sig Aldersrenteloven kombineret med en Folkeforsikring. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at om en fuldstændig Overgang til Folkeforsikring vil der i denne Forbindelse ikke kunne blive Tale. Jeg tror, at den Præmieydelse, der skal præsteres for at erstatte de Aldersrenter, det her er foreslaaet at yde, med Aldersrente hvilende paa Forsikring, vil blive saa betydelig, at den vil overstige Kræfterne for det store Flertal indenfor Befolkningen. Men det lader sig naturligvis ogsaa gøre at naa til en delvis Overgang eller maaske til en Suppleringsring gennem en Folkeforsikring, og jeg skulde tro, at Overvejselsen af hele dette Spørgsmaal indenfor den sagkyndige Kreds, som det er min Agt at overdrage denne Overvejelse, ikke vil kunne tage særlig lang Tid. Men trods min Sympati for de Tanker, der er nedlagt i de nævnte to Ændringsforslag, vil jeg dog henstille til de ærede Forslagsstillere at tage disse Forslag tilbage, idet det, som man har villet udtrykke gennem dem, tør jeg maaske sige, jo har fundet sit Udtryk gennem de Udtalelser, som jeg her har fremsat, og det Løfte, jeg her har givet.

I øvrigt vil jeg gerne om Ændringsforslagene sige, at jeg tror ikke, det gaar an at gaa saa vidt, som det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) foreslaar i Ændringsforslag Nr. 28, nemlig at kræve, at der i Rigsdagssamlingen 1922—23 skal fremsættes et Lovforslag om Folkeforsikring. Det ærede Medlem bør ikke undervurdere de Vanskeligheder, der er ved hele

denne Sag — lige saa lidt som man naturligvis bør overvurdere dem paa den Maade, som man fra visse Sider gør det, og erklære, at det vil være en Umulighed i Praksis at faa saadanne Planer gennemførte. Det gaar efter min Mening ikke an at stille et Krav som det, der foreligger i Ændringsforslag Nr. 28, og det gaar heller ikke an gennem Fastsættelsen af den Tidsfrist, som her er angivet, at kræve Arbejdet forceret saaledes, at den Undersøgelse, som maa foretages, ogsaa i Marken, ikke kan blive saa omfattende og dybtgaaende, at man med Sikkerhed tør bygge paa den. Og naar det i Ændringsforslaget om Nedsættelse af en Kommission foreslaas, at denne Kommission skal bestaa af 4 forsikringskyndige Medlemmer samt en Formand, saa ved jeg ikke, om dette Tal „4“ er tilfældigt grebet, eller om man mener netop gennem dette Tal at kunne faa de forskellige Sider af selve Sagens praktiske Gennemførelse repræsenteret i Kommissionen. Det er jo muligt, at de ærede Forslagsstillere har anstillet en Overvejelse i saa Henseende — det tror jeg meget gerne —, men jeg vil dog bede om, at man vil stille mig frit, saa at der, hvis 4 ikke slaar til, aabnes Mulighed for at gøre Kommissionen noget større, saaledes at de forskellige Sider af denne Sag, som trænger til en sagkyndig Overvejelse, og for hvilke der maa tilvejebringes en Redegørelse, virkelig kan blive belyst og overvejet paa en saadan Maade, at man til sin Tid tør bygge et Lovforslag paa Redegørelsen.

Hermed har jeg omtalt de Ændringsforslag, som jeg finder Anledning til at gøre Bemærkninger om, og jeg skal da ligesom den ærede Ordfører anbefale de af Udvalget og dets forskellige Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, medens jeg ikke kan tilraade ærede Medlemmer at stemme for de af Mindretallene stillede Ændringsforslag.

C. F. Sørensen: Den højtærede Indenrigsminister synes ikke at kunne komme bort fra sit Yndlingstema. Hver Gang Socialdemokratiet stiller et Krav eller udtaler et rimeligt Ønske angaaende vor sociale Lovgivning, siger den højtærede Indenrigsminister ufrygtelig — i Dag som adskillige Gange før —, at det, Socialdemo-